

GLE DAMO

Stari klovni pred zaprtimi vrati

Medtem ko svet - naši kraji niso izjema - ustrahujejo srhljivi klovni z motornimi žagami, se na velikem odru Slovenskega narodnega gledališča Nova Gorica trije veliko bolj nebogljeni, ostareli klovni pred avdicijo ravsaajo za še zadnjo priložnost pred žalostnim zatonom kariere. V slovenski praizvedbi tragikomedije *Stari klovni* naslovne vloge upodobijo Iztok Mlakar, Radoš Bolčina in gostujoči igralec Gojmir Lešnjak Gojc.

NOVA GORICA ▶ Zelo plovovit, objavljan in uprizarjan pesnik, pisatelj in dramatik **Matej Visnec** (1956) je pred tremi desetletji iz Ceausescujeve Romunije emigriral v Francijo, nekako v tistem času pa tudi napisal *Stare klovne* (Angajare de clown). Iz francoskega prevoda (Petit boulot pour vieux clowns) jih je v slovenščino prelila **Ana Barič Moder**, na novogoriški oder pa jih je postavil režiser **Jaša Jamnik** ob dramaturški pomoči **Martine Mrhar**.

Prizorišče igre je vseskozi eno samo, usodno nespremenljivo - čakalnica, v kateri se pred avdicijo za starega klovna po dolgih letih nepričakovano spet srečajo stari znanci: cirkusanta Niccolo (**Iztok Mlakar**) in Filippo (**Radoš Bolčina**), ki sta davno tega nastopala skupaj, nekoliko pozneje pa se jima pred zaprtimi vrati pridruži še njun učitelj in mentor Peppino (**Gojmir Lešnjak Gojc**). Zasedba je posrečena, zlasti ker sta se Mlakar in Bolčina v novogoriškem teatru že zdavnaj uveljavila kot edinstven igralski par, tudi in predvsem v uprizoritvah dramatike absurda. In prav na Beckettovo klasiko *Čaka-*

joč Godota, v kateri sta blesotela, precej spominjajo *Stari klovni*, polni dialoških spopadov, čakanja, negotovosti, ugibanj in seveda spominov. Klovni se z nemalo nostalgije ozirajo na prehojeno pot, obujajo svoje najboljše točke, se bahajo in skušajo

preseči drug drugega. V bolj poetičnih trenutkih si tudi sramežljivo priznajo naklonjenost, celó tovarništvo, ki pa ga nažira vsiljena tekmovalnost. Mednje tu pa tam posije žarek upanja, da vsega vendarle še ni konec ...

Predstava, ki bi jo morda veljalo še nekoliko zgostiti, je močna tako v besedi kakor v gibu, tudi pantomimi. Učinkovito jo zaznamujejo zaprašeni, že precej zdelani klovnovski kostumi, ki jih je oblikovala **Vasilija Fišer**, zaslužna tudi za preprosto, a pomenljivo scenografijo: dogajanje je postavljeno v središče prostranega in temnega odra, na manjši

oder, nad katerim se zlovesče pnejo gigantska vrata, pred katerimi trije stari klovni delujejo še drobnejši, še bolj nebogljeni.

Preskoki med barvito, četudi nič kaj obetavno zdajšnjostjo in sladkimi spomini na črno-bele čase so ponazorjeni s pomočjo prepletanja toplejše rumene in hladnejše modrikaste luči (oblikovalec svetlobe je **Samo Oblokar**).

Četudi klovni pred gledalcem vseskozi uganjajo svoj cirkus, predstava ni burkaška in njen cilj ni kratkočasna zabava. Klovni so pogosto žalostni.

ANDRAŽ GOMBAČ

Stare klovne igrajo (z leve) Iztok Mlakar, Gojmir Lešnjak Gojc in Radoš Bolčina.